

μητέρα της, ταχέως ὅμως συνοικειώθησα μετὰ τῆς νέας κατοικίας καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ εὐμένους αὐτῆς προστάτου, ἐλησμόνησεν ὅτι εἶχε ποτὲ ἄλλον τινά.

Μετὰ ταῦτα ὁ κύριος Λυδῆλιος προσέλαβεν ἀρίστην παιδαγωγὸν εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύετο αὐτὴν πάντοτε, ὥσπερ ἡναγκάζετο νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, ἀλλ' αἶμα ὑπέστρεφεν ἀπῆται νὰ ἦναι ἡ Βιρδὼ πλησίον αὐτοῦ. Ἠγάπησε δὲ αὐτὴν ὡς ἴδιον αὐτοῦ τέκνον καὶ πολλακίς ἠπόρει πῶς ἡδύνατο νὰ ζῇ πρὶν αὐτὴ ἐλθῇ πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Βιρδὼ ἀνταπέδιδε τὴν πρὸς αὐτὴν θερμὴν ἀγάπην του· διότι, ὅτε αὐτὸς ἐνεκὰ τῆς ὑπηρεσίας του ἐξήρχετο, ἀν ἐβράδυνεν, αὐτὴ συνείθιζε νὰ ἵσταται εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος πρὸς ἀκρόασιν τῶν βημάτων αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐρωτᾷ τὴν παιδαγωγὸν τῆς συμπαινετικῇ τῇ φωνῇ, « Πότε ὁ θεὸς Δώργης θὰ ἐλθῇ εἰς τὴν Βιρδὼ ; » Τοσοῦτον ἐπόθει τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 1).

Καὶ τί θὰ κάμει ἡ κόρη τοῦ Βορρά εἰς τὴν κατάφυτον ἐκείνην Μεσημβρίαν; Εἶμαι λίαν ὠχρὰ, ἀμαυρουμένη πρὸ τῶν ῥόδων τῆς Ἑλλάδος. Ὁ θερμὸς τῆς χώρας ἥλιος θέλει μὲ μαράναι καὶ ὁ ὀφθαλμὸς μου θὰ στρέφεται πάντοτε πρὸς τὸ πιστὸν ἄστρον ὅπερ φρουρεῖ τοὺς τάφους τῶν πατέρων μας. Οὐχὶ ὁ φίλτατός μου Φριτιόφ δὲν θέλει φύγει τοῦ τόπου, ὅστις ἔχει ἀνάγκη τῆς ὑπερασπίσεώς του· δὲν θέλει θύσει πρὸ πτωχῆς νεάνιδος τὴν δόξαν ζωῆς ὀλοκλήρου. Ἀρέσκεσαι νὰ μάχεσαι κατὰ τῆς καταιγίδος ὅταν αἶρῃ τὴν λευκὴν τῶν κυμάτων χαίτην· ἀρέσκεσαι ἐν τοῖς κινδύνοις διότι εὕρισκεις τιμὰς ἐν τῇ νίκῃ. Ἡ ὠραία ἐρμος, ἣν διασχίζεις θέλει εἶσθαι τάφος σου, ἡ ἀνδρεία σου θέλει διαφθαρεῖ ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς ἀσπίδος σου. Εἶθε νὰ μὴ γίνῃ ποτέ. Οὐχὶ δὲν ἀρέσκομαι νὰ ἀποθαυμάζω εἰς τὸ μέλλον ἐν ταῖς ὥδαῖς τοῦ ὀνόματός σου Φριτιόφ μου. Ὑποχώρησον, ὑπόκυψον τῇ ἀνάγκῃ, φίλτατέ μοι· ἐν τῷ ναυαγίῳ τούτῳ τῆς εὐτυχίας ὁμῶν ἀς ἀποχωρισθῶμεν τῆρουντες ἀμολυντὸν τὴν ὑπόληψιν ἡμῶν.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Διὰ τί; Διότι νῦν αὐπνίας διετάραξε τὸ πνεῦμα σου;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Διότι κηδομαι τῆς δόξης σου καὶ τῆς ἐμῆς.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Δόξα τῆς γυναίκος εἶναι νὰ ἀγαπᾷται.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Δὲν ἀγαπᾷ τις ἐπὶ μακρὸν ἐάν τὸ αἰσθητὸν τοῦτο δὲν ὑπεκκαίεται ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Χθὲς ὁμιλοῦσα μὲν περὶ τῆς ἀγά-

πης μας δὲν ἔλεγες ἐάν· σήμερον ἀμφιβάλλεις περὶ αὐτῆς;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Οὐχὶ δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀποδέχομαι τὴν φυγὴν.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Ἐλθέ, ἡ ἀνάγκη σε διατάττει.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Οὐδέποτε γίνεται ἡ ἀνάγκη ἀνωτέρα τοῦ καθήκοντος.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Ὁ ἥλιος δύει, ὁ χρόνος παρέρχεται.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Ἀλοίμονον! ὁ ἐμὸς ἥλιος ἔδυσεν.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Σκέφθητι, Ἰνγεβόργη· εἶναι αὕτη ἡ τελευταία σου λέξις;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Ἐσκέφθην καὶ αὕτη εἶναι ἡ τελευταία μου λέξις.

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Ἔστω· χαῖρε, ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως Ἐλγ.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ.— Ὁ Φριτιόφ, οὐτὼ μὲ ἐγκατελείπεις; Δὲν ἔχεις οὔτε ἐν βλέμμα πλέον διὰ τὸν σύντροφον τῶν παιγνίων σου οὐδὲ θλίψιμον χειρὸς διὰ τὴν ἀτυχῇ ἣν ἠγάπας; Δὲν ἦσο τὸ πρῶτον μου δεινόν; Οἶσθητε εὐτυχίαν καὶ ἀν ἐγνώρισα ὄνομαζέτο Φριτιόφ. Μὴ ἀμαύρου τὴν εἰκόνα σου ἥτις θέλει μοὶ μένει ὡς παρηγορία. Ὅ, τι ἠγάπησά ἐν τῇ γῇ θέλω τὸ ἀγαπᾶ καὶ ἐν τῇ Βαλχάλα. Ἀλλὰ δὲν με βοηθεῖς παντάπασι εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἀλγεινῆς ταύτης θυσίας· δὲν ἐλαφρύνεις κἀν αὐτὴν οὔτε δι' ἐνὸς λόγου παραμυθίας. Γνωρίζω καλῶς ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ ὅτι ἡ ἀνάμνησίς μου θέλει σε συνοδεύει ἐπὶ πολὺ. Ἀλλ' ἡμέραν τινα πιθανὸν ἡ κλαγγὴ τῶν ὀπλων καὶ ὁ βόμβος τοῦ ἀνέμου θέλουσι φέρεи μέχρι σοῦ τὸ ὄνομα τῆς Ἰνγεβόργης. Πιθανὸν τότε, καθ' ἐσπέραν οἱ συμπολεμισταὶ σου σε ἀφίσωσι κατὰ μόνας νὰ ἀνακαλέσῃς τὰς ἡμέρας τὰς ἄλλοτε καὶ νὰ ἴδῃς ὑφούμενον ἐνώπιόν σου ὠχρὰν εἰκόνα, τῆς νεαρᾶς αἰχμαλώτου τοῦ ναοῦ τοῦ Βαλδούρ. Καὶ δὲν θέλεις δυσανασχετῆσαι ἐπὶ τῇ ὀπτασίᾳ ταύτῃ, ἀν καὶ θλίβερα ἄλλὰ ταπεινῇ τῇ φωνῇ θέλεις εἶπει αὐτῇ δύο λέξεις ἔρωτος οὓς οἱ ἄνεμοι θέλουσι φέρεи μέχρις ἐμοῦ. Ὅσω τὸ ἐπ' ἐμοὶ μένει μοι ἔτι παραμυθία, ὅτι ἐνταῦθα τίποτε δὲν θέλει μὲ ἀποσπάσῃ τῆς ἀναμνήσεώς σου. Περὶ σοῦ θέλουσι μοὶ διμυλεῖ αἱ δεινροστοχίαι τοῦ ναοῦ· ἐν τῇ λάμπει τῆς σελήνης αὐτὸς ὁ θεὸς θέλει λαμβάνει τὴν μορφήν σου. Ὅταν θεωρῶ τὴν θάλασσαν θέλω νομίζει ὅτι βλέπω ἔτι τὰ ἴχνη τῆς λεμβού σου. Ἐν τῷ δάσει σὺ ἔχεις χαράξει τὸ ὄνομά μου ἐπὶ τῶν δρυῶν. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἐξαλειφεται ὅταν πίπτῃ ὁ φλοιὸς καὶ ἡ κοῦσα νὰ λέγουσιν ὅτι τοῦτο εἶναι προμήνυμα θανάτου. Θέλω σοὶ πείναι τοὺς χαιρετισμοὺς μου, ἐπὶ τῶν ἀκρίνων τοῦ δρυὸς ἡλίου καὶ αἱ νεφέλαι θέλουσι φέρεи μέχρι σοῦ τοὺς θρήνους μου. Θέλω κεντήσῃ τετρακτύμενὰ λάρια ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς χηρίδας μου μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸ ἔαρ θέλει σπείρει νὰ λάρια ἐπὶ τῆς χλόης τοῦ τάφου μου. . . . Ἡ κίνυρα θέλει πέσει ἀπὸ τῆς χειρὸς μου προσπαθούσης νὰ κρατῶ αὐτὴν. . . .

ΦΡΙΤΙΟΦ.— Παράφερεσαι θυγάτηρ τοῦ Βῆλη· συγ-

γνώμην εἰς τὴν ὁρμὴν μου· δὲν ἦτο ἢ ἡ προσωπὶς τοῦ ἄχθους μου. Ὡς Ἰνγεβόργη εἶσαι ὁ ἀγαθὸς δαίμων μου καὶ ἐν τῇ γενναιότητι τῆς ψυχῆς ἀντλεῖς τὰς ἀγαθοτέρας ἐμπνεύσεις. Ἡ σοφία αὐτὴ ὁμιλεῖ διὰ τοῦ στόματός σου. Ἐγκαταλείπων σε φέρω μετ' ἐμοῦ τὴν ἐλπίδα ἣτις δὲν θέλει μὲ ἐγκαταλείψει. Θέλω ἐπιστρέψει τὸ ἔαρ ἐξηγνισμένος τοῦ προσαφθέντος μοι ἐγκλήματος, διηλλαγμένος μετὰ τῶν θεῶν, καὶ τότε, ἐν πλήρει τοῦ λαοῦ συνελεύσει, θέλω ζητήσαι τὴν χεῖρα σου· οὐχὶ πλέον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀλλὰ παρὰ τοῦ λαοῦ τοῦ Βορρᾶ, τοῦ ἀληθοῦς κηδαιμόνος σου, ὦ βασιλεῖς! Ἀναμένουσα τήρει εἰς ἀνίμνησιν τὸ χρυσοῦν τοῦτο ψέλλιον ὅπερ θέτω εἰς τὸν βραχιόνά σου. Χαῖρε μνηστή μου, χαῖρε· μετὰ τινὰς μῆνας τὰ πάντα θέλουσι μεταβληθῇ.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΒΟΥ.

Ἐκαστος ἤκουσε περὶ τοῦ Ἐδμόνδου Ἀβού ὡς σατυρικοῦ καὶ ἐλαφροῦ συγγραφέως. Τὰ τερπνὰ αὐτοῦ πονήματα, ἅτινα δὲν διακρίνονται διὰ τὴν ἐμβρίθειαν αὐτῶν, ἐκτῆσαντὸ αὐτῷ φήμην, περιουσίαν καὶ πλουσίαν ἐπὶ τούτοις σύζυγον, εἶναι δὲ ἐκδότης τοῦ *ΙΟ' Αἰῶνος* καὶ ἀνταποκριτῆς τοῦ Λονδινίου *Ἀθηναίου*. Περὶ πολιτικῶν φρονημάτων οὐδόλως φροντίζει νὰ ᾖ συνεπής. Εἶναι δημοκρατικὸς, αὐ-

τοκρατορικὸς, Ὁρλεανιστῆς ἢ νομιμόφρων ὡς αἱ ὕλαι καὶ σκέψεις καθοδηγήσωσιν αὐτόν. Ἦτο σφοδρὸς Ὁρλεανιστῆς, ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κόμης τῶν Παρισίων εἶχε προσδοκίαν διὰ τὸν θρόνον. Βλέπων εἴτα τὰς προσδοκίας του ἀλλοιωθεῖσας, ἤρξατο ὑβρίζων τὸν πρίγγιπα τοσούτῳ σφοδρῶς, ὥστε ὁ Ἐδουάρδος *Hervé* προσεκάλεσε τὸν συγγραφέα τοῦ *Βασιλέως τῶν βουνῶν* καὶ τῆς *Συγχρόνου Ἑλλάδος* εἰς μονομαχίαν, ἥς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἐλαφρὰ πλήγῳσις ἀμφοτέρων καὶ ἡ καταδίκη τοῦ προκαλέσαντος, εἰς πρόστιμον διακοσίων λιρῶν. Ὁ

Ἀβού εἶναι ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν σατυρικῶν· καίπερ οὐδένα φειδόμενος, εἶναι λίαν εὐαίσθητος αὐτός· ἀγαπᾷ νὰ διδῇ, ἀλλὰ δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ λαμβάνῃ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΓΙΡΑΡΔΙΝΟΣ.

Εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων, καὶ γνωστοτέρων Παρισίων δημοσιογράφων εἶναι ὁ Αἰμίλιος Γιραρδίνος. Γεννηθεὶς ἐν Ἑλβετίᾳ ἐξ ἀγνώστων γονέων, κατέγινεν ἡλικιωθεὶς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν δημοσιεύσας πρῶτον τὴν ἐφημερίδα *Voleur*, ὕστερον δὲ καὶ τὴν *La Mode*. Μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου παραίτησιν

Καρόλου τοῦ δεκάτου καθίδρυσεν τὴν *Ἐφημερίδα τῶν ὀφελίμων γνώσεων*. Μετὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ ἐτέρων μικρῶν περιοδικῶν ἐξέδωκε τὴν *Presse* τῷ 1836, ὄργανον συντηρητικόν. Ὁ Αἰμίλιος Γιραρδίνος διακρίνεται διὰ τὰ φιλελληνικὰ αὐτοῦ ἄρθρα καὶ τὴν βαθεῖαν γνώσιν μεθ' ἧς ἀναλύει τὰ πολιτικά ζητήματα, ἐξ οὗ ἐκτῆσατο μεγίστην ἐν τοῖς δημοσιογράφοις ὑπόληψιν.

ΠΕΡΙ ΑΜΙΑΝΤΟΥ.

Τὸ σῶμα τοῦτο ἀπαντῶμενον εἰς μικρὰ τεμάχια ἐν τισὶν ἀρχεγόνοις βράχοις ἔχει ιδιότητας τόσον παραδόξους, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι, ἐπιρρέπεις πρὸς τὸ θαυμαστὸν καὶ τερατώδες, ἐπλούτισαν τὴν ἱστορίαν τοῦ λίθου τούτου μετὰ πολλῶν καὶ ποικίλων μύθων, διατηρηθέντων μέχρις ἡμῶν.

Ὁ Διοσκορίδης θετικώτερον ἐννοήσας τὰ ἀφορῶντα τὸ σῶμα τοῦτο, ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται εἰς τὸ περὶ λίθων σύγγράμμου. «Ὁ λίθος Ἀμιάντος γεννᾶται μὲν ἐν Κύπρῳ, στυπτηρία σχιστῇ ἐοικώς· δὲν ἐργαζόμενοι ὑφάσματα ποιοῦσιν ἐξ αὐτοῦ ὄντος ἱμαντῶδους πρὸς θεᾶν· ἀ βληθέντα εἰς πῦρ φλογοῦνται μὲν, λαμπρότερα δὲ ἐξέρχονται μὴ κατακαϊόμενα». Ἡ